

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 8 sierpnia 2016 r.

Poz. 4994

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.298.2016.21 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 5 sierpnia 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446)

orzekam

nieważność § 10 pkt 5 uchwały Nr XVIII/84/2016 Rady Miasta w Obrzycku z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie: uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Obrzycko, **w zakresie wyrazu „wyłącznie”** ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Nr XVIII/84/2016 Rady Miasta w Obrzycku z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie: uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Obrzycko została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 7 lipca 2016 roku.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały, stwierdził co następuje :

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 ze zm., dalej ustawa) w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, dalej rozporządzenie), na mocy którego ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać: określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej.

W kontekście ww. przepisów, w odniesieniu do przedmiotowego planu, zakwestionować należy wprowadzenie zapisu § 10 pkt 5, zgodnie z którym ustala się „zaopatrzenie w wodę przeznaczoną do spożycia oraz na cele socjalno – bytowe **wyłącznie** z sieci wodociągowej”.

Zważyć należy, że zasady dotyczące uzbrojenia technicznego działki, w tym zapewnienia dostaw wody, ustalają przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1422). Na mocy § 26 ust. 1 i ust. 3 ww. rozporządzenia „*działka budowlana, przewidziana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi, powinna mieć zapewnioną możliwość przyłączenia uzbrojenia działki lub bezpośrednio budynku do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, elektroenergetycznej i ciepłowniczej*”. „*W razie braku warunków przyłączenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej działka, o której mowa w ust. 1, może być wykorzystana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi, pod warunkiem zapewnienia możliwości korzystania z indywidualnego ujęcia wody*”.

Stwierdzić należy, że cytowane wyżej przepisy, stanowiące akty prawne powszechnie obowiązujące i wyższego rzędu w stosunku do planu miejscowego, nie przewidują nakazu podłączenia budynków do sieci wodociągowej w zależności od danych uwarunkowań faktycznych występujących w terenie. Wprowadzony w przedmiotowym planie ww. nakaz stoi zatem w sprzeczności z tymi przepisami. Zauważyć nadto należy, że na mapie zasadniczej, stanowiącej podkład rysunku planu, brak jest naniesionych istniejących sieci wodociągowych w granicach wyznaczonych dróg publicznych i wewnętrznych, natomiast w uzasadnieniu do uchwały stwierdza się jedynie, iż istnieje możliwość wyposażenia w takie sieci.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami i aktami podustawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Nadmienić można w tym przypadku, że stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, stwierdzając w wyroku Sygn. akt II SA/Po 620/13 z dnia 15 października 2013 r., że „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Mając na uwadze powyższe wydanie niniejszego rozstrzygnięcia jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wicewojewoda Wielkopolski
(-) Marlena Małąg